

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 425

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 15 iunie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 264 din 23 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	2–3
Decizia nr. 265 din 23 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale	4–5
Decizia nr. 289 din 28 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice	6–8
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
162. — Decizie pentru exercitarea unor atribuții	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 264****din 23 aprilie 2015****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ovidiu Eugen Berteanu în Dosarul nr. 5.218/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 948D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.218/4/2008, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Ovidiu Eugen Berteanu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții. Dosarul a fost înregistrat pe rolul Curții Constituționale cu Adresa nr. 4.461 din 6 octombrie 2014.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece prin instituirea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile este limitat dreptul la liberă circulație a cetățeanului. Mai susține că se instituie o situație de inegalitate, fiind defavorizată persoana care, ca urmare a nerespectării semnificației unui semn de circulație, a lovit un alt autovehicul, față de cea care nu a lovit alt vehicul, deși a încălcat aceeași normă juridică.

6. **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 101 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006. Însă, ținând seama de notele autorului excepției și de considerentele încheierii de sesizare, rezultă că, în realitate, obiect al excepției îl constituie numai dispozițiile lit. a) a alin. (3) al art. 101 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, care are următorul conținut:

„(3) *Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a III-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai a următoarelor fapte:*

a) *nerespectarea regulilor privind prioritatea de trecere, depășirea sau trecerea la culoarea roșie a semaforului, dacă prin aceasta s-a produs un accident de circulație din care au rezultat avarierea unui vehicul sau alte pagube materiale;*”.

12. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la România ca stat de drept, art. 11 referitor la *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 15 referitor la *Universalitate*, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție* și art. 25 referitor la *Libera circulație*, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 2 referitor la prezumția de nevinovăție a oricărei persoane acuzate de o infracțiune din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității prevederilor de lege criticate în prezenta cauză, sub aspectul pretensei încălcări a

dreptului de liberă circulație, s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 480 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 4 mai 2009, ocazie cu care a reținut că dreptul la liberă circulație, astfel cum este consacrat prin dispozițiile art. 25 din Legea fundamentală, vizează libertatea de mișcare a cetățeanului, care nu include însă și dreptul de a conduce autovehicule, respectiv de a deține un permis de conducere auto în acest scop. Întrucât prevederile constituționale nu fac referire și la mijloacele de transport prin care se realizează libera circulație, fiecare cetățean poate folosi mijloacele de transport pe care le consideră potrivite (rutiere, feroviare, aeriene, fluviale, navale, mijloace de transport în comun sau personale), sub condiția respectării regulilor impuse prin actele normative care reglementează utilizarea acestora.

14. Totodată, nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia textul de lege criticat ar crea o situație discriminatorie, defavorizând persoana care, în urma nerespectării semnificației unui semn de circulație, a lovit un alt autovehicul, față de persoana care nu a lovit alt vehicul, deși a încălcat aceeași normă juridică. În repetate rânduri, Curtea Constituțională a stabilit, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că principiul constituțional al egalității nu are semnificația uniformității atâta vreme cât situațiile avute în vedere sunt diferite. Or, în cazul de față, este evidentă deosebirea existentă între cele două ipoteze evocate de autorul excepției. Deși desprinde identitatea situațiilor din nesocotirea aceleiași prevederi legale, respectiv cea referitoare la nerespectarea regulilor privind prioritatea de trecere, depășirea sau trecerea la culoarea roșie a semaforului, autorul excepției omite să observe că situațiile juridice evidențiate sunt esențialmente diferite sub aspectul consecințelor acestei nerespectări. Producerea unui accident de circulație din care au rezultat avariarea unui vehicul sau alte pagube materiale reprezintă o justificare obiectivă și rațională care îndreptățește legiuitorul să stabilească un tratament juridic diferențiat față de situația în care un astfel de accident nu a avut loc.

15. În ce privește critica referitoare la încălcarea principiului referitor la prezumția de nevinovăție, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece procesul-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor la regimul circulației pe drumurile publice nu reprezintă un act prin care se pronunță un verdict de vinovăție și prin care se stabilește răspunderea

juridică a contravenientului, ci este un simplu act administrativ de constatare ale cărui efecte pot fi înlăturate prin exercitarea căilor de atac prevăzute de lege. Reglementarea prin lege, pe lângă sancțiunea principală — amenda —, și a uneia sau mai multor sancțiuni complementare nu este de natură a încălca dispozițiile constituționale, aceste sancțiuni având drept scop înlăturarea stării de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege. Astfel, stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului care, cu referire la dispozițiile de lege criticate, exprimă preocuparea statului pentru asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, în deplin acord cu principiile care guvernează statul de drept.

16. Totodată, nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea liberului acces la justiție, deoarece persoana sancționată contravențional are posibilitatea de a formula plângere, în condițiile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, cadru în care, beneficiind de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil, aceasta poate formula toate apărările pe care le consideră necesare, iar instanța de judecată, verificând legalitatea și temeinicia procesului-verbal, hotărăște asupra sancțiunilor aplicate, așadar și în ceea ce privește sancțiunea contravențională complementară a suspendării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile. În plus, potrivit dispozițiilor art. 118 alin. (2) din aceeași ordonanță de urgență, plângerea suspendă executarea amenzilor și a sancțiunilor contravenționale complementare de la data înregistrării acesteia până la data pronunțării hotărârii judecătorești.

17. Cât privește critica raportată la dispozițiile art. 1 alin. (3) și art. 11 din Legea fundamentală, Curtea constată că autorul excepției nu a arătat în ce constă contrarietatea reclamată, motiv pentru care nu se poate substitui acestuia în motivare(a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012).

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ovidiu Eugen Berteanu în Dosarul nr. 5.218/4/2008 al Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 265

din 23 aprilie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 255/2013
pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală
și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Cătălin Ursu în Dosarul nr. 4.567/89/2012 al Tribunalului Vaslui — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 980D/2014.

2. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care înțelege să invoce o problemă prealabilă. În acest sens arată că nu a invocat neconstituționalitatea prevederilor art. 6 din Legea nr. 255/2013. Dimpotrivă, în fața Tribunalului Vaslui a invocat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 7 raportat la art. 6 și art. 3 din Legea nr. 255/2013. Pe fondul excepției autorul acesteia arată că dispozițiile art. 7 raportat la art. 6 și art. 3 din Legea nr. 255/2013 sunt neconstituționale, deoarece în situații juridice egale se aplică tratamente diferite. Or, prin aplicarea art. 7 din Legea nr. 255/2013, acesta, spre deosebire de situațiile persoanelor cercetate în cauze în care cercetarea judecătorească nu s-a început, dar care au săvârșit faptele tot sub imperiul vechilor norme penale și procedural penale, a pierdut dreptul la o cale de atac, respectiv cea reglementată de procedura camerei preliminare. În susținerea excepției depune concluzii scrise.

4. Reprezentantul Ministerului Public arată că, potrivit încheierii de sesizare a Curții Constituționale, autorul a invocat în fața instanței de fond doar neconstituționalitatea art. 6 din Legea nr. 255/2013, fiind nemulțumit de împrejurarea că i-a fost respinsă cererea de trimitere a cauzei în procedura camerei preliminare. Indiferent din ce perspectivă ar fi privite textele criticate, reprezentantul Ministerului Public susține că acestea sunt norme de procedură, de imediată aplicare și sunt guvernate de principiul activității legii penale. În concret, dispozițiile art. 6 din Legea nr. 255/2013 reprezintă norme tranzitorii și nu fac altceva decât să dea eficiență aplicării în timp a normelor procedural penale, realizând o conciliere între principiul activității legii penale, pe de o parte, și ocrotirea drepturilor și intereselor legitime ale persoanei, pe de altă parte. Pentru aceste motive solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 3 octombrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 4.567/89/2012, **Tribunalul Vaslui – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale**, excepție ridicată de Cătălin Ursu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate îi afectează dreptul la un proces echitabil și îl discriminează, deoarece, spre deosebire de el, inculpaților cercetați pentru infracțiuni similare în alte cauze nu „s-au pus sechestre cu deposedare, nu s-au sechestrat conturile, nu s-a blocat activitatea economică a societăților comerciale.” Totodată, este nemulțumit de împrejurarea că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 255/2013 împiedică trimiterea cauzei la camera preliminară, acest lucru fiind posibil numai în cazul în care nu s-a început cercetarea judecătorească.

7. **Tribunalul Vaslui — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 6 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Deși cu prilejul dezbaterilor autorul excepției a învederat faptul că, în realitate, ar fi invocat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 7 raportat la art. 6 și art. 3 din Legea nr. 255/2013, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) teza întâi din Legea fundamentală coroborat cu art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea se poate dispune numai de către instanța de judecată sau de arbitraj comercial

prin **încheiere**. De asemenea, autorul excepției nu poate să invoce în fața Curții neconstituționalitatea altor prevederi legale, întrucât aceasta ar avea semnificația ridicării unei excepții direct în fața Curții, eludându-se astfel prevederile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora sesizarea va cuprinde punctele de vedere ale părților și opinia instanței, ceea ce este inadmisibil (a se vedea Decizia nr. 71 din 5 iulie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 15 septembrie 1994). Așa fiind, Curtea, judecând în limitele sesizării, constată că obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 6 din Legea nr. 255/2013, care au următorul conținut:

„(1) *Cauzele aflate în curs de judecată în primă instanță la data intrării în vigoare a legii noi în care nu s-a început cercetarea judecătorească se soluționează de către instanța competentă conform legii noi, potrivit regulilor prevăzute de aceeași lege.*

(2) *În situația prevăzută la alin. (1), instanța pe rolul căreia se află cauza o trimite judecătorului de cameră preliminară, pentru a proceda potrivit art. 342—348 din Codul de procedură penală, ori, după caz, o declină în favoarea instanței competente.”*

12. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegiu și fără discriminări și ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 255/2013 sunt norme de drept procesual penal, supuse regulii aplicării imediate a legii noi, care guvernează aplicarea în timp a normelor de procedură. Situația reglementată de acestea este una tranzitorie și privește cauzele penale în curs de judecată în primă instanță și în care, la data intrării în vigoare a legii noi — 1 februarie 2014 —, nu s-a început cercetarea judecătorească. În acest sens, legiuitorul a stabilit că acestea se vor trimite judecătorului de cameră preliminară și se soluționează de către instanța competentă conform legii noi, potrivit regulilor prevăzute de aceeași lege. Între aceste dispoziții contestate și dreptul la un proces echitabil, reglementat de art. 21 alin. (3) din Constituție, nu poate fi reținută nicio contradicție, întrucât nu înlătură posibilitatea inculpaților de a beneficia de toate drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil.

14. În ceea ce privește domeniul de aplicare al legii procesual penale, a fost consacrat principiul activității acesteia, care presupune că aceasta este de imediată aplicare, vizând și cauzele în curs de urmărire penală sau judecată. Plecând de la aceste premise, se desprinde concluzia că, în materie penală, în

exercitarea legitimității sale constituționale de a adopta norme de procedură, conferită de art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul, prin dispozițiile de lege tranzitorii, a prevăzut aplicarea acestei noi viziuni și asupra proceselor începute înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală. În această împrejurare, se poate constata că instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și competența funcțională, după materie și după calitatea persoanei a instanțelor judecătorești, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut, cu mai multe prilejuri, că acesta este sensul art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai de lege” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004).

15. De asemenea, Curtea nu poate primi nici critica fundamentată pe existența unei discriminări între persoanele care, deși au săvârșit faptele sub imperiul vechilor norme penale și procesual penale, sunt tratate diferit în funcție de începerea sau nu în cauză a cercetării judecătorești, deoarece, pe de o parte, cele două categorii de persoane nu se află în aceeași situație juridică, cercetarea judecătorească fiind începută pentru unele, iar pentru celelalte nu, și, pe de altă parte, procedura camerei preliminare nu are semnificația unei căi de atac, ci a unei etape procesuale distincte, situată între faza de urmărire penală și faza de cercetare judecătorească. Este firesc ca, odată începută cercetarea judecătorească, aceasta să rămână în competența instanței respective, iar împrejurarea că o astfel de cauză nu poate fi trimisă în procedura camerei preliminare nu are semnificația unei priveri de drepturi a autorului câtă vreme aspectele legate de această procedură au fost deja dezlegate și câtă vreme, potrivit art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecății exercită și funcția de judecată în cauză. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Decizia din 12 aprilie 2007 cu privire la Cererea nr. 20.402/03 — *Martelli împotriva Italiei*, prin care Curtea de la Strasbourg a reținut că tratamentul diferit rezultat din aplicarea dispozițiilor tranzitorii în materia folosirii probelor are o justificare obiectivă și rezonabilă și răspunde unui criteriu de proporționalitate, diferența de tratament în privința justițiabililor care s-au putut și a celor care nu s-au putut prevala de noile dispoziții procesual penale bazându-se pe cerința reglementării punerii în aplicare a unei noi legi procedurale în scopul de a asigura o bună administrare a justiției.

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cătălin Ursu în Dosarul nr. 4.567/89/2012 al Tribunalului Vaslui — Secția penală și constată că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Vaslui — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 289

din 28 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, excepție ridicată de Ana Golașu în Dosarul nr. 385/54/2014 al Curții de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 834D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Agenția Națională de Integritate a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, susține că dispozițiile de lege criticate — ce instituie o interdicție aplicabilă acelor persoane care ocupă funcția de grefier și care pe perioada exercitării acestei funcții nu mai pot ocupa nicio altă funcție publică sau privată — nu încalcă art. 16 din Constituție, întrucât se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică, fără discriminare, și nu aduc nicio atingere dreptului de asociere consacrat de art. 40 din Legea fundamentală. Astfel, arată că interdicția prevăzută de textul de lege criticat reprezintă o măsură necesară pentru asigurarea transparenței în exercitarea funcției, legiuitorul instituind, prin regulile și condițiile specifice de exercitare a funcției de grefier, anumite incompatibilități, în vederea asigurării îndeplinirii cu neutralitate de către persoanele care exercită o funcție publică a atribuțiilor ce le revin.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 25 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 385/54/2014, **Curtea de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al**

personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice. Excepția a fost ridicată de Ana Golașu cu ocazia soluționării acțiunii având ca obiect anularea unui raport de evaluare emis de Agenția Națională de Integritate — Inspekția de Integritate, prin care s-au identificat elemente în sensul existenței unei stări de incompatibilitate.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate, potrivit cărora funcția de grefier este incompatibilă cu orice alte funcții publice sau private, cu excepția funcțiilor didactice, încalcă egalitatea în drepturi și dreptul de asociere, precum și condițiile și limitele prevăzute de Constituție pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, în măsura în care se interpretează că în noțiunea de funcție privată este inclusă și apartenența la o asociație privată, fără scop lucrativ. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate instituie o îngrădire nejustificată a libertății de asociere, îngrădire care decurge dintr-un text legal imprevizibil. Termenii utilizați sunt destul de ambigui, nefiind suficient de clari pentru a permite unei persoane care cunoștea reglementarea criticată să poată anticipa că apartenența la o asociație fără scop lucrativ poate să conducă la o stare de incompatibilitate, respectiv la o sancțiune disciplinară. Consideră că restrângerea exercițiului dreptului de asociere, prevăzută de art. 77 alin. (1) din Legea nr. 567/2004, nu este nici proporțională, nici rezonabilă și nici nu vizează protejarea unor drepturi și interese colective, superioare, astfel încât nu se justifică sub aspectul condițiilor prevăzute de art. 53 din Constituție. Restrângerea exercițiului unui drept constituțional în scopul apărării drepturilor cetățenilor este posibilă, potrivit art. 53 din Constituție, numai în considerarea unui drept anume, ca o măsură ce se impune — întrucât, fără această restrângere, dreptul respectiv ar fi afectat — și numai în limitele necesare pentru ca acel drept să nu fie compromis. Astfel, un drept constituțional poate fi afectat prin lege pentru salvagardarea altui drept, a cărui importanță legiuitorul o consideră primordială. Însă, în lipsa precizării în textul de lege criticat a dreptului în folosul căruia are loc restrângerea dreptului constituțional la asociere, nu rezultă că această restrângere s-ar impune sau că ea ar fi proporțională cu situația care a determinat-o. Mai mult, soluția legislativă din art. 77 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 nu respectă condițiile de proporționalitate între interesul individual și interesul general, întrucât scopul pentru care a fost dispusă este generic și nu indică un anumit drept sau o anumită libertate fundamentală ca scop legitim. De altfel, restrângerea drepturilor prevăzută de textul de lege criticat nu este însoțită de o compensare a limitării acestora, cum ar fi, de exemplu, pensia de serviciu. De asemenea, autoarea excepției consideră că dispozițiile art. 77 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 contravin principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii, deoarece instituie diferențe de tratament între persoanele care ocupă funcția de grefier și ceilalți cetățeni în ceea ce privește libertatea de asociere în materie de asociații apolactice și fără scop lucrativ, fără ca tratamentul diferențiat să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rezonabil.

7. **Curtea de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că dispozițiile art. 77 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 nu îngrădesc dreptul la asociere, ci instituie interdicția ca persoana care deține funcția de grefier să ocupe orice altă funcție publică sau privată, dreptul constituțional la asociere și dreptul de a ocupa o funcție nefiind echivalente în ceea ce privește sfera relațiilor sociale pe care le reglementează. De asemenea, textul de lege criticat este suficient de previzibil, în condițiile în care menționează și unica excepție de la interdicția instituită, respectiv posibilitatea legală ca grefierul să ocupe o funcție didactică. Mai arată că norma din art. 77 alin. (1) al Legii nr. 567/2004 a fost instituită pentru a asigura respectarea principiului constituțional al imparțialității justiției consacrat de art. 124 alin. (2) din Constituție.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că argumentația formulată de autoarea acesteia pornește de la modalitatea în care Agenția Națională de Integritate a interpretat dispozițiile art. 77 din Legea nr. 567/2004 în speța în care autoarea excepției are calitatea de reclamantă. Astfel, așa cum rezultă din motivarea excepției de neconstituționalitate, Agenția Națională de Integritate a stabilit incompatibilitatea funcției de grefier a reclamantei cu aceea de președinte al unei asociații de locatari. Prin urmare, în cauză, este pusă în discuție o problemă de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 77 din Legea nr. 567/2004, mai exact de calificare a funcției de președinte al unei asociații de proprietari ca fiind o funcție publică sau privată. Față de acest aspect, Curtea Constituțională a reținut, de exemplu prin Decizia nr. 265/2013, că atribuția sa de soluționare a excepției de neconstituționalitate, statuată de art. 146 lit. d) din Constituție, nu constă în analizarea conformității cu normele fundamentale a anumitor interpretări pe care organe, instituții sau autorități publice competente le dau textelor legale în procesul de aplicare a legii la diferite cazuri și circumstanțe, ci rezidă în controlul efectuat asupra unei pretinse stări de neconstituționalitate extrinsecă sau intrinsecă a unui text legal. În plus, autorul excepției s-a adresat justiției, prin autoritățile ce compun puterea judecătorească, aceasta fiind unica autoritate statală competentă să interpreteze și să aplice actele normative în vigoare. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 și art. 53 din Constituție, dispozițiile de lege criticate nu instituie niciun privilegiu sau discriminare pe criterii arbitrare, interdicția ocupării oricăror altor funcții publice sau private, cu excepția funcțiilor didactice, fiind aplicabilă tuturor persoanelor care ocupă funcția de grefier. În fine, arată că prevederile art. 40 din Constituție nu au incidență în cauză.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 77 din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.197 din 14 decembrie 2004. Din notele scrise ale autorului excepției, depuse în motivarea criticii, reiese că aceasta privește, în realitate, doar dispozițiile alin. (1) al art. 77 din Legea nr. 567/2004, modificate prin art. 1 pct. 44 din Legea nr. 17/2006 [pentru modificarea și completarea Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea], publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 19 ianuarie 2006. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra dispozițiilor art. 77 alin. (1) din Legea nr. 567/2004, care au următorul cuprins: „*Funcția de grefier este incompatibilă cu orice alte funcții publice sau private, cu excepția funcțiilor didactice.*”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 40 referitor la dreptul de asociere și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 77 alin. (1) din Legea nr. 567/2004, care interzic grefierilor să dețină orice alte funcții publice sau private, cu excepția funcțiilor didactice, nu aduc nicio atingere prevederilor art. 40 din Constituție referitor la dreptul de asociere, întrucât nu vizează calitatea de asociat într-o formă de asociere. Instituirea, prin textul de lege criticat, a incompatibilității menționate este o opțiune a legiuitorului și se circumscrie scopului prevăzut de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 567/2004, și anume acela de a asigura buna desfășurare a activității instanțelor judecătorești și a parchetelor de pe lângă acestea, în care un rol important îl joacă competența personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și îndeplinirea corectă a sarcinilor care îi revin, ținând cont de faptul că, în îndeplinirea actului de justiție, munca acestei categorii de personal constituie un sprijin pentru judecători și procurori.

15. Stabilirea în concret a stării de incompatibilitate în cazul grefierului care exercită o altă funcție publică sau privată revine instanței judecătorești, care, cu prilejul soluționării acțiunii formulate împotriva raportului de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate, analizează particularitățile speței, astfel încât soluția dispusă să corespundă scopului legii de asigurare a bunei desfășurări a activității instanțelor judecătorești și a parchetelor de pe lângă acestea, de protejare a interesului social și de evitare a conflictului de interese. Totodată, calificarea funcției de președinte al unei asociații de proprietari ca fiind o funcție publică sau privată, în sensul dispozițiilor art. 77 alin. (1) din Legea nr. 567/2004, reprezintă o problemă de interpretare și aplicare a legii.

16. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea principiului egalității în drepturi, dispozițiile de lege care fac obiectul excepției de neconstituționalitate se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei juridice, fără privilegiu și fără discriminări, fiind conforme cu prevederile art. 16 din Constituție.

17. Referitor la pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 77 alin. (1) din Legea nr. 567/2004, a art. 53 din Legea fundamentală, nici această critică nu poate fi reținută, prevederile constituționale invocate fiind aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale ale cetățenilor, restrângere care nu a fost însă constatată în cauza de față.

18. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ana Golașu în Dosarul nr. 385/54/2014 al Curții de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 77 alin. (1) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 aprilie 2015.

PREȘEDINTE,
DANIEL MARIUS MORAR

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

pentru exercitarea unor atribuții

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — În perioada 16—19 iunie 2015, domnul Gabriel Oprea, viceprim-ministru pentru securitate națională, ministrul afacerilor interne, exercită atribuțiile prim-ministrului privind conducerea operativă a activității Guvernului României.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 15 iunie 2015.
Nr. 162.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 831162